

Református Általános Iskolák XII. Országos Magyar Versenye
Miskolc, 2016. április 15.

Kötelező vers
3. évfolyam

Gergely István

Vajon mit lát a sárkány?

Vajon mit lát a sárkány
fenn az égen,
szállva hús szellő szárnyán,
fehér fényben?

Láthat-e szivárványt
kora reggel,
lát-e reppenő sármányt
egy sereggel?

Könnyezi-e két szemét
hűvös harmat,
szárítja-e gerincét
lágy fuvallat?

Lát-e vékony kötelet,
jól feszülőt,
lát-e futó gyereket,
nagy nevetőt?

Láthat-e búzatáblát,
hullámosat?
Láthat-e keskeny sínpárt,
kisvasutat?

Lát-e gyereksereget
mezőszélen,
aki neki integet
fenn a légben?

Szeretném én is látni
mindazt, mit ő!
Szeretnék lepke lenni,
szitakötő!

Az vagy hát, csak nézz körül,
láss fényeket!
Lelj gyereket, aki örül,
hallj éneket!

S te leszel majd a sárkány,
a nevető,
a fényben szellők szárnyán
felröppenő!

Kötelező vers
4. évfolyam

Balla László

Hinta

Mint a
tinta,
kék az ég,
hív a
tisztá
messzeség,
int a
hintá
vársz-e még?

Dehogy várok – nem várok,
a hintába beszálok,
pajkos nyári szél vagyok,
szelet csapva suhanok,
tetők, tornyok alattam,
kár, hogy fent nem maradtam,
suhánok már, mint a kő,
ugrál-táncol száz tető,
s én, mint zászló, lobogok,
mint egy nagy szív dobogok,
én vagyok a nyár szíve,
nyári kedv visz messzire...

Hinta,
hintá!
Kék az ég!
Hint a
tisztá
messzeség
rám millió sugarat –
szél suhintva
száll a hinta,
száll a tinta
színű, tisztá
fényes nyári ég alatt.

Kötelező vers
5. évfolyam

Kosztolányi Dezső
A játék

A játék.

Az különös.
Gömbölyű és gyönyörű,
csodaszép és csodajó,
nyitható és csukható,
gomb és gömb és gyöngy, gyűrű.
Bűvös kulcs és gyertya lángja,
színes árnyék, ördöglámpa.
Játszom ennen-életemmel,
búvácskázom minden árnyal,
a padlással, a szobákkal,
a fénnel, mely tovaszárnyal,
a tükörrel fényt hajítok,
a homoknak, a bokornak,
s a nap – óriás aranypénz –
hirtelen ölembe roskad.
Játszom két színes szememmel,
a két kedves, pici kézzel,
játszom játszó önmagammal,
a kisgyermek is játékszer.
Játszom én és táncolok,
látszom én, mint sok dolog.
Látszom fénybe és tükörbe,
játszom egyre, körbe-körbe.
Játszom én és néha este
fölkelek,
s játszom, hogy akik alusznak,
gyerekek.

Kötelező vers
6. évfolyam

Kosztolányi Dezső

Mostan színes tintákról álmodom

Mostan színes tintákról álmodom.

Legszebb a sárga. Sok-sok levelet
e tintával írnék egy kisleánynak,
egy kisleánynak, akit szeretek
Krikszkrakszokat, japán betűket írnék,
s egy kacskaringós, kedves madarat.
És akarok még sok másszínű tintát,
bronzot, ezüstöt, zöldet, aranyat,
és kellene még sok száz és ezer,
és kellene még aztán millió:
tréfás-lila, bor-színű, néma-szürke,
szemérmes, szerelmes, rikító,
és kellene szomorú-viola
és téglabarna és kék is, de halvány,
akár a színes kapuablak árnya
augusztusi délkor a kapualján.
És akarok még égő-pirosat,
vérszínűt, mint a mérges alkonyat,
és akkor ínék, mindig-mindig írnék.
Kékkel húgomnak, anyámnak arannyal:
arany-imát írnék az én anyámnak,
arany-tüzet, arany-szót, mint a hajnal.
És el nem unnám, egyre-egyre írnék
egy vén toronyba, szünes-szüntelen.
Olyan boldog lennék, Istenem, de boldog.

Kiszínezném vele az életem.

Kötelező vers
7. évfolyam

Petőfi Sándor
A tintásüveg

Vándorszínész korában Megyeri
(Van-e, ki e nevet nem ismeri?)
Körmölgeté, mint más, a színlapot.
Kapott
Ezért
Egyszer vagy öt forintnyi bért,
Amint mondom, vagy öt forintnyi bért.

Először is hát tintáért megyen,
Ha ismét írni kell, hogy majd legyen.
A tintás üveget pedig hová
Dugá?
Bele
Kabátja hátsó zsebibe,
Amint mondom, kabátja zsebibe.

S hogy pénzre tett szert, lett Megyeri vig.
S hazafelé menvén, ugrándozik.
Hiába inti őt Szentpéteri:
„Kari,
Vigyázz!
Kedved majd követendi gyász,
Amint mondom, majd követendi gyász.”

Úgy lett. A sok ugrándozás alatt
Kifolyt a tinta; foltja megmaradt.
Megyeri elbusúl – kedvét szegi
Neki
A folt,
Mivel csak egy kabátja volt,
Amint mondom, csak egy kabátja volt.

Mi több: kabátja éppen sárga volt,
És így annál jobban látszott a folt.
„Eldobnám – szólt – de mással nem bírok;”
Ez ok
Miatt
Hordá, míg széjjel nem szakadt,
Amint mondom, míg széjjel nem szakadt.

Kötelező vers
8. évfolyam

Kosztolányi Dezső
Akarsz-e játszani?

A játszótársam, mondd, akarsz-e
lenni,
akarsz-e mindig, mindig játszani,
akarsz-e együtt a sötétbe menni,
gyerekszívvvel fontosnak látszani,
nagykomolyan az asztalfőre ülni,
borból-vízből mértékkel tölteni,
gyöngyöt dobálni, semminek ürülni,
sóhajtva rossz ruhákat öltetni?
Akarsz-e játszani mindent, mi élet,
havas telet és hosszú-hosszú őszt,
lehet-e némán téát inni véled
rubin téát és sárga páragőzt?
Akarsz-e teljes, tiszta szívvel élni,
hallgatni hosszan, néha-néha félni,
hogy a körúton járkál a november,
ez utcaseprő, szegény, beteg ember,
ki fütyürész az ablakunk alatt?
Akarsz játszani kígyót, madarat,
hosszú utazást, vonatot, hajót,
karácsonyt, álmot, mindenféle jót?
Akarsz játszani boldog szeretőt,
színlelni sírást, cifra temetőt?
Akarsz-e élni, élni mindörökkön,
játékban élni, mely valóra vált?
Virágok közt feküdni lenn a földön
s akarsz, akarsz-e játszani halált?